

การใช้ภาษาไทยของนักจัดรายการวิทยุกระจายเสียง :กรณีศึกษา

สถานีวิทยุกระจายเสียงในจังหวัดปัตตานี

Radio Broadcasters' Use of the Thai Language :A Case Study of Radio

Broadcasting in Changwat Pattani

พรพิมล อุไรรัตน์

Pornphimon Urairat

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Master of Arts Thesis in Thai Language for Communication

Prince of Songkla University

2545

เลขหมู่	PN1991.77	ว43	2545
Bib Key	277141		
	4 / ป.ศ. 2546		

ชื่อวิทยานิพนธ์	การใช้ภาษาของนักจัดรายการวิทยุกระจายเสียง : กรณีศึกษาสถานีวิทยุกระจายเสียงในจังหวัดปัตตานี
ผู้เขียน	นางสาวพรพิมล อุไรรัตน์
สาขาวิชา	ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร
ปีการศึกษา	2545

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทยของนักจัดรายการวิทยุกระจายเสียงในจังหวัดปัตตานี โดยศึกษาการใช้ภาษาพูดของนักจัดรายการประเภทบันเทิง โดยการนำเสนอเพลงไทยและมีโฆษณาสินค้า (ยกเว้นรายการบันเทิงที่จัดรายการเป็นภาษาถิ่นได้) ที่ออกอากาศในเดือนสิงหาคม 2542 ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงภาค เอฟ.เอ็ม ในจังหวัดปัตตานี 3 สถานี คือ สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยจังหวัดปัตตานี สถานีวิทยุกระจายเสียงมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และสถานีวิทยุกระจายเสียงกองทัพภาคที่ 4 ก่ายศิรินคร จังหวัดปัตตานี จำนวน 26 รายการ รวมตัวอย่างข้อมูล 806 ตัวอย่าง

การวิเคราะห์จำแนกเป็น 4 ประเด็น คือ การออกเสียง การใช้คำ การใช้สำนวน การใช้ประโยค และปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักจัดรายการวิทยุ ซึ่งผลการศึกษาปรากฏ ดังนี้

การออกเสียงที่ศึกษามี 4 ประเด็นคือ 1) การออกเสียง ร, ล และควบกล้ำ ร, ล พบว่านักจัดรายการไม่สามารถออกเสียง ร, ล และควบกล้ำ ร, ล ได้ถูกต้องทั้งหมด ซึ่งสามารถสรุปการออกเสียง ร, ล และควบกล้ำ ร, ล ของนักจัดรายการได้ดังนี้ คือ เสียง ร, ล ควบกล้ำหายไป ออกเสียง ร, ล สลับกันและออกเสียง ร, ล ควบกล้ำในคำที่ไม่ต้องมีควบกล้ำ 2) การออกเสียงตัวเลข พบว่า นักจัดรายการออกเสียงตัวเลข การอ่านหมายเลข โทรศัพท์เรียงตัวถูกต้องตามหลักการอ่าน แต่จะไม่นิยมออกเสียง “โท” แทน “2” ตามที่กำหนดไว้ในหลักการอ่านของราชบัณฑิตยสถาน การอ่านบ้านเลขที่ จากข้อมูลทั้งหมดพบว่า นักจัดรายการอ่านบ้านเลขที่ผิดเพียง 1 ข้อมูลเท่านั้น การอ่านรหัสไปรษณีย์พบว่า นักจัดรายการสามารถอ่านรหัสไปรษณีย์ได้ถูกต้องตามหลักการอ่านทั้งหมด การอ่านจำนวนตัวเลขตั้งแต่ 2 หลักขึ้นไป พบว่านักจัดรายการบางคนอ่านจำนวนเลขไม่ถูกหลักอ่านที่กำหนดให้เลข 1 ท้ายจำนวนเลข ตั้งแต่หลัก 2 ขึ้นไป จะต้องอ่านว่า “เอ็ด” ห้ามอ่านว่า “หนึ่ง” แต่ยังพบนักจัดรายการอ่านไม่ถูกต้อง ใช้ผิดหลักการอ่าน 3) การตัดเสียงของคำ จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถจัดแบ่งลักษณะการตัดเสียงของคำได้ 3 ลักษณะ คือ การตัดเสียงพยางค์แรก of คำ การตัดเสียงพยางค์ที่อยู่กลางคำ และการตัดเสียงพยางค์ที่อยู่ท้ายคำ 4) การเพิ่มเสียงของคำ

พบการเพิ่มเสียงของคำ 3 ลักษณะ คือ การเพิ่มเสียงหน้าคำ การเพิ่มเสียงกลางคำ และการเพิ่มเสียงท้ายคำ

การใช้คำที่ศึกษามี 8 ชนิด คือ 1) คำลักษณนาม จากการศึกษาพบว่า นักจัดรายการเกือบทุกรายและทุกสถานีใช้ลักษณนามของเพลงว่า “ซัน” แทนคำว่า “เพลง” 2) การใช้คำอุทาน พบว่านักจัดรายการใช้คำอุทาน 2 ลักษณะ คือ อุทานบอกอาการและอุทานเสริมบท 3) การใช้คำสันธาน พบว่านักจัดรายการใช้คำสันธาน 4 ลักษณะ คือ ใช้คำสันธานพิดที่และขาดสันธานเชื่อมความคล้ายตามกัน และไม่ใช่สันธานในที่ที่ควรใช้ 4) การใช้คำภาษาต่างประเทศ พบว่านักจัดรายการใช้ภาษาต่างประเทศ 2 ลักษณะ คือ ใช้ภาษาอังกฤษลักษณะเป็นคำ ๆ ประกอบในบริบทภาษาไทย และการใช้ภาษาอังกฤษในลักษณะเป็นกลุ่มคำ 5) การใช้คำสแลงหรือคำคะนอง พบลักษณะของคำสแลง 2 ลักษณะใหญ่ คือ คำสแลงแท้ และสแลงไม่แท้ 6) การใช้คำภาษาถิ่น พบว่า การใช้คำภาษาถิ่นมี 2 ลักษณะ คือ การใช้คำภาษาถิ่นได้และการใช้ภาษามาลายูท้องถิ่น 7) การใช้คำคล้องจอง พบการใช้คำคล้องจอง 2 ลักษณะ คือ คำคล้องจองสัมผัสสระ และคำคล้องจองสัมผัสตัวอักษร 8) การใช้คำย่อ นักจัดรายการใช้คำย่อ 2 ลักษณะคือ ย่อชื่อเฉพาะและย่อคำศัพท์ทั่ว ๆ ไป

การใช้สำนวนที่ศึกษาพบ 2 ลักษณะ คือ 1) การใช้สำนวนไทย พบว่านักจัดรายการใช้สำนวนไทย 2 ลักษณะ คือ สำนวนที่ยกมาจากสำนวนเก่าทั้งหมด และสำนวนที่ยกมาบางส่วน 2) การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ พบว่านักจัดรายการใช้สำนวนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะสำนวนภาษาอังกฤษ

การใช้ประโยค พบการใช้ประโยคดังนี้ 1) การใช้ประโยคตามเจตนาของผู้ส่งสาร พบว่านักจัดรายการใช้ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง และประโยคขอร้องหรือชักชวน 2) การใช้ประโยคตามลักษณะของการเรียงคำ พบการใช้ประโยคในลักษณะนี้ดังนี้ ประธานอยู่ต้นประโยค หน่วยกริยาอยู่ต้นประโยค หน่วยกรรมอยู่ต้นประโยค และหน่วยเสริมบอกเวลาอยู่ต้นประโยค 3) การใช้ประโยคตามลักษณะของโครงสร้างประโยค นักจัดรายการใช้ทั้งประโยคความเดียว ประโยคความรวมและประโยคความซ้อน

ปัญหาการใช้ภาษาไทย จากการศึกษาพบปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักจัดรายการหลายลักษณะ คือ การใช้คำฟุ่มเฟือยและคำเกิน การใช้คำพิด พิดความหมาย การใช้คำผิดระดับ และการใช้คำไม่เหมาะสมกับความรู้สึก ปัญหาการใช้คำบุพบท พบว่านักจัดรายการใช้คำบุพบท 3 ลักษณะ คือ ใช้บุพบทโดยไม่จำเป็น ไม่ใช้บุพบทในที่ที่ควรใช้ และใช้บุพบทพิด การใช้คำตอบรับคำลงท้าย พบว่ามีการใช้คำรับในรูปแบบใหม่ โดยใช้เป็นคำแรกในการพูดสนทนา

การศึกษาครั้งนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยในด้านต่าง ๆ
นั่นคือ บ้างยังรักษาแบบแผนที่ดีเอาไว้ ส่วนการใช้ที่ไม่ถูกต้องนั้น ถ้าไม่ได้รับการแก้ไขก็อาจจะ
ส่งผลกระทบต่อภาษาไทยต่อไปในอนาคต

Thesis Title	Radio Broadcasters' Use of the Thai Language : A Case Study of Radio Broadcasting in Changwat Pattani
Author	Miss Pornphimon Urairat
Major Program	Thai Language for Communication
Academic Year	2002

Abstract

The objective of this research was to study the radio broadcasters' use of the Thai language in 26 entertainment programs which presented Thai popular songs with commercials (except for the programs in the Southern dialect). The study was conducted in August 1999 via three FM radio stations, namely Radio Thailand, Pattani; Prince of Songkla University Radio Station, Pattani Campus; and Thai Army Radio of Region Four at Sirindhorn Camp. There were altogether 806 samples.

Four areas were analyzed: pronunciation, use of certain words, use of idioms, use of sentences, and the broadcasters' problems in using the Thai language.

The findings were as follow:

For pronunciation, four aspects were examined.

1) [r] and [l] sounds and clusters with these sounds. Problems included omission of [r] and [l] in clusters, confusion of [r] and [l], and addition of [r] and [l] where not needed.

2) number reading. The radio broadcasters could follow the Royal Academy's rules in reading telephone numbers digit by digit, but preferred not to pronounce "2" as [tEU]. As for addresses, only one of all the samples was misread. As for zip codes, none of the broadcasters made a mistake. As for a number which is greater than 9, some broadcasters pronounced the last digit "1" as [nUN] instead of [ed].

3) sound omission. There were 3 types: omissions of initial syllable, medial syllable, or final syllable.

4) sound addition. There were 3 types: additions at the initial, medial or final position of a word.

Use of words. The research studied 8 kinds of words:

- 1) noun quantifiers. Almost all broadcasters used [tSIn] (piece) instead of [pl2N] for a song.
- 2) exclamations. There were 2 kinds examined: exclamations accompanying actions and illustrative exclamations derived from sounds that give rhyming effects to existing words.
- 3) conjunctions. There were 3 kinds of wrong usage: misuse, misplacement and lack of conjunctions to show agreement, and omission where a conjunction was necessary.
- 4) use of foreign words. There were 2 types: use of single English words in Thai contexts and use of English phrases.
- 5) use of slang. There was authentic slang and non-authentic slang.
- 6) use of dialects. There were 2 kinds studied: use of Southern dialect and local Malay language.
- 7) use of rhymed words. There were 2 types studied: assonance and alliteration.
- 8) use of abbreviation. There were 2 types: for proper nouns and for common vocabularies.

The use of idioms. There were 2 types: first, for Thai idioms, there were 2 ways of using them, i.e. quoting entire original idioms or using parts of them; second, for foreign idioms, the broadcasters used English idioms more than those of other countries.

- Use of sentences. 1) Based on message content, the types of sentences used by the broadcasters were statements, negatives, interrogatives, imperatives, and requests or persuasions.
- 2) Based on word order, the sentences started with subjects, verbs, objects, and adverbs of time.
 - 3) Based on structure, the kinds of sentences used were simple, compound, and complex.

The broadcasters' problems in using the Thai language could be identified as wordiness, misuse of words, misuse of register, use of words that did not express feelings appropriately, and wrong usage of prepositions which could be identified as overuse, omission where necessary, and misuse. Terms of acknowledgement and final particles. They were used in a new way, i.e. to start conversations.

This research reflected different aspects of changes in the Thai language. Some good conventions are still observed. As for the wrong uses, corrections must be made; otherwise, the Thai language will be negatively effected.